

Aan den anderen kant moet de mogelijkheid worden toegegeven, dat de schrijver met bewustheid de uitdrukking „dag” figuurlijk heeft gebezigd, overtuigd enerzijds, dat het werk van den Schepper niet naar menschelijken maatstaf kan worden gemeten, maar aan de andere zijde ook gedreven door de bedoeling om dit „dag” symmetrisch in te lasschen in de tijdruimte van de week. Ten spijt van de uitdrukkingen „avond” en „morgen”, die in letterlijken zin „dagen” schijnen te bedoelen, meen ik, dat de onderstelling, als zou de verhaler zijn „dagen” als de figuurlijke voorstelling van tijdperken bedoeld hebben, niet als ontoelaatbaar mag worden afgewezen.

De vraag is echter niet zoozeer, wat het woord *beteekent*, als wel of het al of niet *in figuurlijken zin* door den schrijver kan gebezigd zijn. Billijkerwijze moet men toegeven, dat dit het geval kan zijn geweest. De „morgen” en „avond” maken dan niet een deel uit van de werkelijkheid, maar van de voorstellingswijze.

In deze opmerking past Dr. Driver slechts een algemeen grondbeginsel toe, dat zóó duidelijk spreekt, dat het geen herhaling of bijzonderen nadruk vereischt, uitgenomen voor het geval, dat onbehoedzame uitlatingen over dit onderwerp dikwijls zijn vernomen door menschen van positie, die beweren met gezag te kunnen spreken. De waarheid is, zooals Dr. Driver terecht begrijpt, dat de beteekenis van zulke uitdrukkingen geen vraagstuk is van zuivere etymologie of van het Hebreeuwsche taaleigen, maar van de breedere wetten der rhetorica. In zulke kwesties geldt het oordeel van een wel onderlegd letterkundige nagenoeg evenveel, als dat van een kenner van het Hebreeuwsch. Wetenschappelijke menschen met een ruimen blik, zooals Winchell, Dawson, Dana en Guyot, kan men het recht om hier mee te spreken niet ontzeggen; en menschen met een breedden litterarischen tastzin en politieke ervaring zooals Gladstone, zijn op hun eigen terrein, wanneer zij aan hun gerijpte overwegingen het karakter van zulk